

10-03-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰম সন্তানসকল - ভগৱান আহিছে সকলো ভক্তক ভক্তিৰ ফল - মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ঠিকনা দিবলৈ, তোমালোক এতিয়া
ভক্তৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰী (সন্তান) হৈছা"**

*প্ৰশ্ন :- তোমালোক সন্তানসকলে কোনটো স্মৃতিত থাকিলে অন্তৰত আনন্দৰ নাগাৰা বাজি থাকিব ?

*উত্তৰ:- সদায় স্মৃতিত থাকিব লাগে যে আটাইতকৈ মৰমৰ বাবা আমাক বিশ্বৰ মালিক, সম্ৰাটৰো সম্ৰাট বনাবলৈ আহিছে।
আমি এতিয়া সূৰ্য্য বংশী ৰজা ৰাণী হৈ আছো। বাবাই আমাক 21 জন্মৰ কাৰণে সদায় সু-স্বাস্থ্যৰ অধিকাৰী,
সমৃদ্ধিশালী কৰি গঢ়ি আছে। আমাৰ সত্যযুগী ৰাজ্যত সকলো বস্তু প্ৰথম শ্ৰেণীৰ হ'ব। তত্ত্বও সত্যপ্ৰধান হ'ব।
আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই ফুলৰ দৰে হ'ব। এইটো স্মৃতিৰে অন্তৰত আনন্দৰ নাগাৰা বাজি থাকিব।

ওম শান্তি। সন্তানে জানে পিতা আহিছে পৰমধামৰ পৰা। সেই পিতাই নিজেই সন্তানসকলক কয় যে এতিয়া তোমালোক
ভক্ত নহয়। এতিয়া তোমালোক ভগৱানৰ সন্তান। ভক্তই ভগৱানক বিচাৰি ফুৰে। ভক্তক ভগৱান বুলি কব নোৱাৰি। ভক্ত
হল অনেক, কিন্তু ভগৱান এজনেই। ভক্তসকল হৈছে মনুষ্য গতিকে ভগৱানো মনুষ্য ৰূপত আহিব লাগিব। কোৱা হয়
ভগৱানক ঘৰতে বহি পাব পাৰি। কাৰ ঘৰত? মানুহৰ ঘৰত। ভগৱানে নিশ্চয় মানুহৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিব লাগিব। নিৰাকাৰ
পৰমপিতা হল এজন, ভক্ত অনেক। সকলবোৰ মানুহেই এই সময়ত ভক্ত, ভগৱানক স্মৰণ কৰি থাকে। ভাবে কোনোবা
নহয় কোনোবা সময়ত ভগৱান নিশ্চয় আহিব। তেঁও হল স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, গতিকে এজনেই হ'ব। অনেকটো হ'ব নোৱাৰে।
ভগৱান মানুহৰ ৰূপত আহি ভক্তক বুজাই। আধা কল্প তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা। নাটক অনুসৰি ভক্তি মার্গত নিশ্চয়
স্মৰণ কৰিবই লাগিব। তাৰ পিছত মই মানুহৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি ভক্তৰ ওচৰলৈ আহো। ভক্তও মনুষ্যই গতিকে ময়ো আহি
মনুষ্যকে লগ কৰিব লাগিব। নিশ্চয় মানুহৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিব লাগিব, কোনো মাছ বা কাছৰ নহয়। পিতাই কয় মই আহি
সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিওঁ। মোৰ পাৰাপাৰ কোনেও পাব নোৱাৰে সেয়েহে মই নিজেই আহি নিজৰ পৰিচয় দিওঁ যে
মই আহিছো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা মনুষ্য শৰীৰত আহে। এইটোও বুজোৱা হয় যে মই কাৰ দেহত
প্ৰৱেশ কৰো। এওঁ (ব্ৰহ্মা) হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ ভক্ত। এজনেইতো ভক্ত নহয়। যি সকল পুৰণা ভক্ত আছে তেঁওলোকৰ
কথা কোৱা হৈছে। সেই প্ৰাচীন কালৰ দেৱী-দেৱতা সকলেই যি সত্যযুগৰ আদিত আছিল পিছত ভক্তি মার্গত আহে
তেতিয়া ভক্তি আৰম্ভ কৰি দিয়ে। গতিকে তেওঁলোক হ'ল একেবাৰে পুৰণা ভক্ত। তেওঁলোকেই পুৰা ভক্তি কৰিছে।
তেওঁলোকেই ভগৱানৰ লগত মিলন মনাই দেৱী দেৱতাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ আহিছে। পুনৰাই আহি সন্মুখত মিলন মনাই।
তোমালোকে জানিলা যে আমি়েই ভক্ত আছিলো, গোটেই দুনিয়াই ভক্ত হয়। ভগৱান আহিছে ভক্তসকলক ৰক্ষা কৰিবলৈ
কিয়নো ভক্তসকল বহুত দুখী। ভক্তসকলে এইটো নাজানে যে শান্তি আৰু সুখ কত পোৱা যায়? ভগৱান আহি বুজাই মই
যেতিয়া আহো তেতিয়া সন্তান সকলৰ বাবে উপহাৰ লৈ আহো। বেহদ পিতাই নিশ্চয় বেহদৰ উপহাৰ লৈ আনিব। এতিয়া
তোমালোকে বুজিছা যে আমি এতিয়া ভক্ত নহয়। ভগৱানে আহি আমাক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী বনালে। ভক্তসকল
উত্তৰাধিকাৰী নহয়। তেওঁলোকে নিজকে সন্তান বুলি নাভাৱে। পিতাৰ পৰা আমি সম্পত্তি ল'ব লাগে। তেওঁলোকে ভগৱানক
সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে, তেনেহলে ভগৱান কৰ পৰা আহিব। এতিয়া তোমালোকক নিশ্চয় সম্পত্তি লাগে সেই কাৰণে মোক
স্মৰণ কৰা। সম্পত্তিও প্ৰথম শ্ৰেণীৰ লাগে। দ্বিতীয় বা তৃতীয় শ্ৰেণীৰ নহয়। সকলো ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে যাতে
তেওঁক লগ কৰিব পাৰে। কিন্তু নাজানে যে কেনেকৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ যাব। গতিকে ভগৱান নিজেই আহিবলগীয়া হয়।
আমাক পঢ়াইও গতিকে তোমালোকে জানা যে ভগৱান আহিছে সকলোকে ভক্তিৰ ফল দিবলৈ বা সকলোকে সুখী কৰিবলৈ।

ভগৱান এতিয়াহে আহিবলগীয়া হয়। তেওঁ হ'ল আত্মিক পথ প্ৰদৰ্শক। বাস্তৱতে মানুহৰ সঁচা তীৰ্থ স্থান হল মুক্তি আৰু জীৱনমুক্তিধাম। স্বৰ্গত থাকোতা দেৱতাসকলৰ জড় চিত্ৰ ইয়াত আছে। সেই জড় চিত্ৰৰ ওচৰলৈ যাত্ৰা কৰে। সেই যাত্ৰা হ'ল দৈহিক যাত্ৰা। দিলৱাড়া মন্দিৰলৈ বা জগত অম্বাৰ ওচৰলৈ যাত্ৰা কৰিবলৈ যায়, সেয়া হ'ল ভক্তি। ভগৱানে আহি এই ভক্তিৰ হাবাথুৰি খোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। ভক্তই ভগৱানক লগ পালে ভগৱানে ভক্তিৰ সকলো দুখৰ পৰা আঁতৰাই ঠিকনা দি দিয়ে। পিতাই কয় যি সকলো ধৰ্মৰ লোক আছে সকলো মনুষ্য মাত্ৰকে ঠিকনা দিবলৈ মই আহিছো। আচল ঠিকনা হৈছে মুক্তি, জীৱনমুক্তিধাম। সকলোকে নিজৰ ধাম বা স্বৰ্গলৈ লৈ যাওঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে পিতা পৰমধামৰ পৰা আহিছে। আত্মাই বিচাৰে মই ভগৱানৰ ওচৰলৈ যাওঁ। স্মৰণ কোনে কৰে? আত্মাই স্মৰণ কৰে এই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা। পিতাই কয় এতিয়া তোমালোকে দেহী অভিমানী হোৱা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত জ্ঞান আহি থাকে। ড্ৰামা অনুসৰি বাবা আহিছে। সন্তানসকলক ৰাৱণৰ দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি নিজৰ লগত লৈ যাব। পথ প্ৰদৰ্শক হৈ আহিছে। তোমালোকে আত্মিক তীৰ্থলৈ গলে তাৰ পৰা আকৌ ঘূৰি আহিব নালাগে। ইয়াত অলপ সময়ৰ কাৰণে দৈহিক তীৰ্থ কৰা। এই জড় তীৰ্থ বন্ধ হৈ যাব। তোমালোকে আকৌ সকলো তীৰ্থলৈ যোৱা। সঁচা তীৰ্থ হৈছে প্ৰথমতে মুক্তিধাম দ্বিতীয়তে জীৱনমুক্তিধাম। এই সকলো তীৰ্থলৈ যাবৰ বাবেও ভক্তসকলে দৈহিক তীৰ্থযাত্ৰা কৰি থাকে। দৈহিক তীৰ্থ জন্ম-জন্মান্তৰ কৰাৰ পাছত পুনৰ তাৰ পৰা মুক্ত হৈ আমি আধ্যাত্মিক তীৰ্থলৈ গুচি যাম, তাৰ পিছত এই মৃত্যুলোকলৈ আহিব নালাগে। মুক্তিধামত গৈ বিশ্ৰাম কৰিম, অহা যোৱা বন্ধ হৈ যাব। তাৰ পিছত যেতিয়া পুনৰ স্বৰ্গলৈ যাম তাত অহা যোৱা হৈ থাকিব। স্বৰ্গবাসী হৈ পৰিম। তোমালোকে জানা যে বাবাই আমাক স্বৰ্গবাসী বনাই আছে। আমি স্বৰ্গলৈ যাবলৈ তৈয়াৰী কৰো। দুনিয়াৰ কোনেও এই বিষয়ে জ্ঞাত নহয়, সম্পূৰ্ণ মূৰ্খ। শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িও একো লাভ নহয়। এতিয়াৰ তুলনাততো এনেদৰেই কোৱা হ'ব। অল্পকালৰ সুখক নগন্য বুলিয়েই কোৱা হ'ব। বেছি মিঠাই আৰু অলপ মিঠাইৰ মাজত পাৰ্থক্যটো আছে নহয়নে।

এতিয়া তোমালোকে বুজি উঠিছা যে আমি সূৰ্যৱংশী ৰজা-ৰাণী হ'ম, বহুত ধনৱান হোৱাৰ আশা কৰে। সুখী হবলৈ সম্পত্তি টো লাগিবই। সম্পত্তিৰ লগত সুস্বাস্থ্যও লাগিব। হেল্থ-ৱেলথ (স্বাস্থ্য-সম্পদ) থাকিলে সুখ বহুত হয়। এই পৃথিৱীত স্বাস্থ্য আৰু সম্পদ দুয়োটা পোৱা নাযায়। এটা জন্মৰ বাবেও মনুষ্যই এই দুয়োটা একেলগে নাপায়। তাতটো (স্বৰ্গত) তোমালোকে ২১ জন্মৰ বাবে স্বাস্থ্য-সম্পদ লাভ কৰা। তাত অনাদি আদি প্ৰত্যেকটো বস্তুৱেই সুলভ। টকা পইছাৰ প্ৰয়োজনেই নহ'ব। টকাৰ সলনি সোণৰ মুদ্ৰা থাকিব আৰু উন্নত মানদণ্ডৰ বস্তু পোৱা যাব। তত্বও সত্যোপ্ৰধান হোৱা বাবে তাৰপৰা উৎপন্ন হোৱা প্ৰত্যেকটো বস্তু বহুত ভাল হয়। খাদ্যবোৰো বহুত ভাল হ'ব। এতিয়া তোমালোকৰ অন্তৰত ঢোল বাজনা বাজিব লাগে। আমাৰ পৰম প্ৰিয় পিতা আহিছে। কয় যে মই তোমালোকৰ অতি প্ৰিয় পিতা। ৬৩ জন্ম তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিছা। নিশ্চয় পৰমপ্ৰিয় সেয়ে মোক স্মৰণ কৰিছা। বাকী মনুষ্যইটো একোৱেই নাজানে। বাবাই আমাক সম্ৰাটৰো সম্ৰাট, স্বৰ্গৰ মালিক, বিশ্বৰ মালিক বনায়। দেৱী-দেৱতাসকল বিশ্বৰ মালিক হয় নহয়নে। কিন্তু তেঁওলোকৰ ওপৰতো মিছা কলংক শিশু কালৰে পৰা পৰাই লগাই দিছে। কিমান মিছা অপবাদ জাপি দিয়া হৈছে। মায়াই সম্পূৰ্ণ ১০০% মন্দবুদ্ধিৰ বনাই দিয়ে। এয়াও ড্ৰামাবেই খেল। সেয়ে এতিয়া পৰম প্ৰিয় পিতাই কয় যে মোক সম্পূৰ্ণ স্মৰণ কৰা, তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ফুল হোৱা। আত্মা ফুল হলে শৰীৰো তেনেকোৱাই পাবা। আপুনিয়াই মাতা আপুনিয়াই পিতা.... এয়া কাৰ মহিমা? কুকুৰ-মেকুৰী সকলোতে ঈশ্বৰ আছে তেন্তে সেইবোৰকো মাতা-পিতা বুলি কম নেকি? মনুষ্যৰ বুদ্ধি কেনে হৈ গৈছে! জাকজমকতা কিমান দেখুৱায়। ইয়াক কোৱা হয় মায়াৰ পাম্প। ৰাৱণৰ ৰাজ্যত মনুষ্যৰ কিমান নিচা থাকে। কিন্তু একোৱেই নাজানে। তোমালোকৰ ভিতৰতো যিবোৰে ভালদৰে জ্ঞান ধাৰণ কৰিব পৰা লোক আছে তেঁওলোকৰহে নিচা বাঢ়ে। জ্ঞানৰ ধাৰণা যদি নাই তেন্তে চেহেৰা মনুষ্যৰ হলেও চৰিত্ৰ বান্দৰৰ দৰে। তোমালোক সন্তাসকলে এতিয়া বুজি পোৱা যে আমি শ্ৰীমতত চলি ভাৰতৰ প্ৰত্যেক মনুষ্য মাত্ৰকে শ্ৰেষ্ঠ দৈৱী গুণধাৰী বনাও। অৰ্থাৎ ভাৰতক শ্ৰেষ্ঠ দৈৱী ৰাজস্থান বনাও। যাৰ এনে নিচা থাকিব তেওঁৱেই এনেদৰে ক'ব। য'তেই ভাষণ নকৰা কয় কৰা যে আমি শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ

মতত চলি আছে। ভগৱান হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, আমি তেওঁৰ মতত চলি আছে। যাদব আৰু কৌৰৱ দুয়োটা আছে ৰাৱণৰ মতত আৰু আমি পাণ্ডৱ ভগৱানৰ শ্ৰীমতত আছে। জয় আমাৰেই হয়। কৃষ্ণই স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা নকৰে। ভগৱান পিতাইহে প্ৰতিষ্ঠা কৰে। আমি ভাৰতক শ্ৰেষ্ঠ বনাও এই বুলি আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে আমি ঈশ্বৰীয় মতত চলি আছে। ক'ব যে ঈশ্বৰৰ প্ৰেৰণাত কৰো। পিতাই কয় যে মই এই শৰীৰত আহি মত দিওঁ। ইয়াত প্ৰেৰণা দিয়াৰ কথা নাই। সেয়ে প্ৰথমে নিৰাকাৰ জনৰ মহিমা কৰিব লাগে। তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। তেওঁৰ মতত আমি চলো, তেওঁ আমাৰ পিতা। পৰমধামত থাকে। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা, যিয়ে জানে তেওঁৰেই মহিমা কৰিব। সম্পূৰ্ণ সৃষ্টিক পাৱন বনাওতা নিশ্চয় এজনেই হ'ব লাগিব। অনেক জনটো হ'ব নোৱাৰে। গতিকে আমাক এৰি বাকীবোৰ আছে ৰাৱণৰ মতত। আমি শ্ৰীমতেৰে ভাৰতক পুনৰ দৈৱী ৰাজস্থান বনাই আছে। এই অনেক ধৰ্ম সকলো বিনাশ হৈ যাব। আমি যিবোৰ বি.কে. আছে আমি সকলোৱে ইয়াৰ প্ৰেক্ষিকেল অনুভব কৰি আছে। আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। তোমালোকো হোৱা, কিন্তু আমি প্ৰেক্ষিকেলী এতিয়া হয়। পিছত ভক্তিমাৰ্গত গোৱা হ'ব - পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মা দ্বাৰা মনুষ্য সৃষ্টি ৰচে। তেওঁলোকে ভাবে যে হয়তো মূৰ্ত্তৰ ভিতৰতেই দেৱতা হৈ গ'ল। কিন্তু এনে নহয়, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণ ৰচে তাৰ পিছত বৰ্ণলৈ লৈ আহে। গল্প শুনাই বা ড্ৰামা আদিৰে একো লাভ নহয়। একেবাৰে পিতাৰ শিক্ষা দান কৰিব লাগে। পিতাই আমাক কি কয়? হে মৰমৰ সন্তানসকল, হে আত্মসকল - গোটেই সভাতেই ক'ব লাগে আমি শ্ৰীমতত চলি আছে- দেৱতা হ'বৰ বাবে। তেওঁ আমাক ৰাজযোগ শিকায়। গীতাৰ ভগৱানো সেইজন নিৰাকাৰেই হয়। সাক্ষাৰত আহি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা এই ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকল প্ৰকট হয়। আমি বি. কে. হওঁ। পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক সৃষ্টি কৰিছে ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা। আমি শিৱপিতাৰ নাতিয়েক।

বি.কে. পৰিচয় দিব লাগে। তোমালোক সকলো আত্মা শিৱৰ নাতি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। এতিয়া পুনৰ এই নতুন ৰচনা ৰচি আছে। এনেকৈ বুজাব লাগে। যিয়ে বুজে যে আমি শিৱৰ নাতি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। আমি তেওঁৰ হোৱাৰ কাৰণে আমাৰ নাম ব্ৰহ্মাকুমাৰ -ব্ৰহ্মাকুমাৰী। কল্পৰ প্ৰথমে এই ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা, পিছত ক্ষত্ৰীয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হৈছিল। এতিয়া পুনৰ ব্ৰাহ্মণ হৈছে। এনেকৈ ভাল দৰে চক্ৰৰ ৰহস্য বুদ্ধিত বহিব লাগে। প্ৰথমে পিতাৰ পুৰা পৰিচয় দিব লাগে। পিতাই আমাক শুনাইছে, আমি পিছত তোমালোকক শুনাও। এই নাটকৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, চক্ৰৱৰ্তী ৰজা কেনেকৈ হোৱা যায়- এয়াটো হ'ল জ্ঞান। ইয়াত কোনো অস্ত্ৰৰ শক্তি নাই। পৃথিৱীৰ ভূগোল-বুৰঞ্জীৰক নিশ্চয় মনুষ্যয়েহে জানিব। মনুষ্যই নিশ্চয় জনা উচিত যে সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। আমি পিতাৰ পৰা শুনি চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হওঁ। তোমালোকেও বেহদৰ পিতাৰ পৰা সুখ লব বিচৰা যদি পুৰুষাৰ্থ কৰা। বেহদৰ পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেওঁৰ পৰাই বেহদৰ সুখ পোৱা যায় তেন্তে কিয়নো আমি বেহদৰ পিতাক স্মৰণ নকৰো! লৌকিক পিতাৰ অধিকাৰেৰে ৰাজি হোৱা নাযায়। আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা ২১ জন্মৰ সুখ পাবোঁ। বাকী সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। তুমি কোৱা শাস্ত্ৰ আদি অনাদি বুলি, পিছে এই সকলোবোৰ থাকোতেও এতিয়া কলিযুগ আহি গ'ল। পতিত দুনিয়া হৈ গ'ল। লাভতো একো নহ'ল। এতিয়া পিতা নিজেই আহিছে, আমি তেওঁৰ নাতি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ। বাস্তৱতে তেওঁ তোমালোকৰো পিতা। এনেকৈ ভালদৰে বুজাবা যাতে তেওঁলোকেও পানী পানী হৈ যায় (পতিয়ন যোৱা) আচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

(1) আত্মিক যাত্ৰাত তৎপৰ হৈ থাকি স্মৰণেৰে আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োকো গুল-গুল (ফুলৰ সমান) বনাব লাগে। বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে।

(2) আমি প্রত্যক্ষ ভাৱে ঈশ্বৰৰ মতত ভাৰতক শ্ৰেষ্ঠ, মানৱ মাত্ৰকে দৈৱীগুণী বনোৱাৰ সেৱাৰ নিমিত্ত হওঁ- এই কথা স্মৃতিত থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** স্বমানৰ লগতে নিৰ্মাণ হৈ সকলোকে মান দিওতা পূজনীয় আত্মা হোৱা।

যি সন্তানে অবিনাশী স্বমানত থাকে তেৱেঁই পূজ্য আত্মা হয়। পিছে যিমানেই স্বমানত থাকিব সিমানেই নিৰ্মাণ হ'ব। স্বমানৰ অভিমান নাই। এনে নহয় যে আমিতো উচ্চ হৈ গ'লো, অন্যবোৰ সৰু বা তেওঁৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ ভাব হওক, নহয়। যেনেকুৱা আত্মাই নহওক কিয় সকলোৰে প্ৰতি দয়াৰ দৃষ্টি হ'ব লাগে, অভিমানৰ নহয়। এনে নিৰ্মাণ আত্মাই প্ৰত্যেককে আত্মিক দৃষ্টিৰে, উচ্চ দৃষ্টিৰে চাই মান দিব। অপমান নকৰে।

***প্ৰোগান:-** বাপদাদাৰ স্নেহৰ আশীৰ্বাদেৰে পালিত, উৰি থকা- এয়াই শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থ।

!!ওম শান্তি!!
